

(המשך מעמוד 10)

אריה גרף, פקודה מעצר ל-10 ימים, ואחריה עוד אחת לשמונה ימים. אחריהם נקבע מועד המשפט. נסעתי בתלת אופונים שלי עם הבגדים המשושמים, שאני מוכר במעברות ליד תל-אביב והגעתי לפתח תקוה, ניסה יעקובוביץ להסביר לשוטרים את סיבת שוטטותו. "פגשתי מכרה והשתית ערש. לא הכפפות, לא הכובע, לא המכנסים ולא היהלום הקטן הם גנרו בי."

הוא היה מוכן להוביל את השוטרים למקומות בהם רכש את החפצים הגנובים. כאילו, אולם השוטרים לא האמינו לו. הם לא רצו ללכת לחנות התל-אביבית שבעליה אישר כי יעקובוביץ אמנם קנה אצלו את הכפפות. הם סירבו לברר אם באמת קיבל את המכנסים כשהשתחרר ממשטרו ואת היהלום מאסיר אחר.

לשוטרים היה ברור כי יעקובוביץ הוא זה הפורץ שחפשו במשך שבועות רבים. סיפורו המעורר חלחלה באומללות, לא זועזע את השוטרים. אולם סיפור זה העלה שוב את הדין קריאתו מלפני עשר שנים: "אני חף מפשע."

דרכי חיים

בעמדה הקדמית

מריבה קולנית, שפרצה באחת החצרות בשכונה מלאת ירק בצפון תל-אביב, הקיפה את השכנים לחלונות דירותיהם. כי היתה זו הפעם הראשונה שצעקות בקעו מחצר ביתו של תושב השכונה, דוד בן גוריון. לשכנים היה יסוד טוב לחשוב כי אירע משהו מעניין.

"לך לעמדה אחרת!" צעק השוטר זאב עצמון על חברו. "היום תורי לשמור ליד השער!"

"מצפצף עליך, יא-בן-אדם" השיב לו בלהט שלמה שפירא, גבה-הקומה, שלא רצה לעזוב את עמדתו המכובדת. "יאריזתה, הוסיף השוטר השחום, הידוע כשוטר-מקוק אדיב."

"חכה, אני אקרע אותך!" הבטיח לו עצמון. "חותני הוא מפקד גבוה במשטרה" אחרי 25 דקות של ויכוח מייגע, נכנע שפירא ויתר על העמדה ליד השער לטובת חברו.

שם עברי: שפירא. אולם כניעתו של שפירא, בן ה-22, לא הצילה אותו ממשפט משמעתי במשטרה. עצמון הגיש נגדו תלונה על גידופים וקללות. הגאוש, עולה מהודו, שנקרא פעם באבאגיני ובחר בשם אשכנזי שפירא כיוון שחפשו שם עברי מכובד, הובא למשפט בפניו מפקדו.

"אתה רוצה להיפגש בפניו? שאל המפקד באדיבות את השאלה הפורמלית.

"לא," הפתיע אותו שפירא, שניצל את זכותו החוקית להעביר את דינו לשופט שוטר בעל דרגה גבוהה יותר. המשפט של השטריא שפירא מעבר לקצין-המשטרה קנה. "אתה מודה באשמה?" שאל קנה.

שוב היתה תשובתו של שפירא שלילית. הוא ביקש שהות לחקור את יריבו עצמון. קנה נענה לבקשה, דחה את המשך המשפט למועד אחר.

כשהובא שפירא פעם נוספת למשפט, גילה כי האשמה נגדו שונתה. תחת סעיף הגידופים, גילה שפירא, שהיה בעבר חבר הקיבוץ המאוחד, כי הוא נאשם בהפקרת עמדתו בשעת תפקידו, למשך 25 דקות.

הצהיר שפירא, שרותק לשבעה ימי-מעצר, אחרי שהתברר כי האשמה נכונה: "כדאי לשמור רק על ידי מעבר הציה להולכי-רגל. בעבודה כזאת לא חשוב באיזה צד השוטר עומד."

תזכיר

למחרת היום

גדעון ריינר נעצר. יום אחד אחרי הפגעת העולם הזה (1170), שחשף לראשונה את מעשי של האיש, עצרה המשטרה את ריינר, האשמה אותו בהוצאת כספים בן טענות שוא, בטענו כי קרן-צדקה גרמנית, בשם דויטש שטיפטונג, דגנה להשיג עבורם פיצויים אשמיים שלא מגיעים להם על פי החוק מגרמניה הפורמלית.

* על שם הקהילה היהודית בעיר הגרמנית שפירא, שחבריה הושמדו בימי מטעני הצלב.

סרטים

יש לי דודה. איין דודה

הדודה מיים (ארמון-דוד, תל-אביב, ארצות-הברית) היא אשת החברה האמריקאית בשנות השלושים, טיפוס יוצא דופן באורח חייו ובורך מחשבתו. הדודה (רוזלינו ראסל) היא פורנית מטורפת, העורכת מסיבות הורלות בביתה, מגדלת טיפוסים בוהמיה ור מחליפה את ריהוט דירתה חדשים לבקרים.

הדודה מיים הוא טיפוס שחי במציאות. מחבר הספר אודותיה, לפיו הומחו מחזה והוסרט הסרט, הוא בן אחיה שגדל במחיצתה מילדות, העלים את שמו תחת ה כינוי פטריק דניס. אחרי שקרא רשימה של סופר אלמוני על דודתו, במדור "טיפוס בלתי נשכח שהכרתי", גולל פטריק את כל קורות חייה הבוהמיים.

אולם הסרט אינו מגנה את הדודה ואת דרך חייה. הוא מציג אותה כדמות אנושית מעוררת הערצה ורחמים גם יחד, ובאמצעותה הוא שולח חיצים אל כמה ערכים בחברה האמריקאית — צרות מוחין, סגור ביזם ואנטישמיות.

סיפורו של הדודה מיים, שזכה להצלחה פנטסטית בכל גלגוליו כספר, כמחזה וכסרט, הוא קומדיה שנונה ומצחיקה המתעלה בעיקר בזכות משחק צילאי של רוזלינו ראסל.

ברוך מחיה מתים

החתולה חושפת צפרוניה (מגדלור, תל-אביב; צרפת) הוא סרט שאירע לו מה

הפסיכולוגית, עוררת למחרת בפעולותיה נגד הגרמנים.

בסיומו של סרט זה כבר היו היצרנים די פקחים כדי להשאיר את החתולה בחיים, כדי שלא יצטרכו להחיותה מחדש בהמשכים הבאים, אלא שהפעם טוב היו עושים אילו רצחו אותה לגמרי. אחרי סרט מעין זה, אפילו בהשארה בחיים, מתה החתולה ממת טבעי.

ברושם בלי חתיכות

פיגוריות, יופקי וחתיכות (הוד, תל-אביב; צרפת) הם שלושת הסממנים שנועדו להחיות קומדיה בעלא יומרות, לעשותה סאטירה על סרטי הגנגסטרים הצרפתים.

חתיכות מכון לחינוך גופני לבנות, שטיסו מתו היא בריאות ופכחון, מוצאות את עצמן במצב לא-נעים כשמתברר להן שהגברים יפסיקו להציק על גופותיהן החטובים מבעד לגדרות. בגלל משכנתא המוטלת על המכון הוא עומד להסגר. אולם הפתרון נמצא בדרך מקרה, כשמגלות הנערות מחסן ענק של בקבוקי ויסקי וסיגריות במרתף המוסד, מחליטות להתעלם מסיסתן, לפתוח במקום את מועדון החתיכות, ולכסות את חובות המוסד ממכירת הויסקי והסיגריות.

בינתיים מתברר שארגוני הויסקי הטמנו במרתף המכון הגופני על ידי כנופית מב-ריחים, שהכניסו דרך כניסה מסתורית, לא העלו כלל בדעתם כי מחבואם הוא מר תף המכון. על רעיון גאוני זה מבוסס כמעט כל הסרט. כל הנומך מתנהלות בו עסקאות מסחריות בויסקי בין הנערות לבין המכופים, בין חברי הכנופיה לבין עצמם,

אני קוררי והחתיכות בפיגוריות, יופקי וחתיכות

פיתוח הנפץ בקאבארט

ובין הכנופיה לשוטרי המכס, המבוססות על כך שארגוני הויסקי המוכנסים למרתף מצד אחת מוצאים מצד שני, נמכרים שוב ומוכנסים מהצד הראשון.

אם אפשר היה לסלוח לסרט על שאין הוא מעלה אלא מסטר חיוכים לעיתים נדירות, אי אפשר לסלוח לו על מגרעת אחרת: אם כבר הושם הדגש על החתיכות ולא על הברושם, לפחות היו אלה חתיכות להיות ראיות לשמן. במקום זאת אין הנערות הממלאות את הסרט מסתפקות בכך שהן אינן שחקניות. הן גם אינן חתיכות.

תדריך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראות:

● **אני רוצה לחיות** (1937, תל-אביב) — מחאה מועזת נגד עונש המוות באמצעות סיפור של ברברה גראה, נערת בילויים שהואשמה ברצח, הוצאה להורג בתא הגזים טוואן הייזרד.

● **400 המלקות** (גת, תל-אביב) — קרסולת החיים מעצבת גברבר בסרט אוטרי ביאוגרפי של פרנסואה טריפו.

● **אורופאו נגרו** (ארמון-חיפה) — אגדת האהבה עדימתה היחידה בלבוש מודרני על רקע קרניבל ברזילאי.

● **גורדו של אדם** (ציון, ירושלים) — אפופיאה של אדם פשוט מבלחמה. סרטי בוגורצ'יק מביים ומשחק את סיסורו הנוגע ללב של מיכאיל שולוחוב.

● **מרגלים בלידה** (תל-אור, ירושלים) — מה קורה כששני מרגלים נפגשים בבקתת דייגים מבלי לדעת אחד על הוזהו של השני. רוברט הוסמן ומרינה ולאויבי סידרת מצבים מעניינים.